

* Medytacja 7 ***Radujcie się zawsze w Panu!**

Temat: Prawdziwa, autentyczna i głęboka radość wypływa ze spotkania z żywym Chrystusem. Radość w Panu jest owocem trwania z Nim w relacji miłości. Zrezygnować ze swojej niezależności, by ufnie powierzyć Mu całe swoje życie, to prawdziwa radość, która nie ma końca. Nie ma większego szczęścia ponad to.

Modlitwa początkowa: Panie, radości moja największa! Pozwól mi wciąż na nowo doświadczać Twojej Miłości. Daj mi swego Ducha i bądź dla mnie pociechą, abym mógł się radować w Tobie każdego dnia.

O Wincentym

Św. Wincenty był człowiekiem radosnym. To pozwalało mu dostrzegać dobre strony życia, zaufać całkowicie Bożej opatrności. Jego radość wynikała ze świadomości pełnienia Bożej woli, z naśladowania Chrystusa głoszącego Ewangelię ubogim, z nadziei, że jego imię zapisane jest w niebie. Jego radość płynęła z miłości, która, zdaniem św. Pawła, współweseli się z prawdą.

Bez wątpienia humor stale towarzyszył słowom i działaniom św. Wincentego. Przekonuje o tym uważna lektura jego listów i konferencji. Spontanicznie pojawiały się dowcip i żartobliwa ironia, znamionujące wieśniacze środowisko, w jakim się urodził i wychował. Jego gaskońska natura skłonna do przesady i żywa wyobraźnia sprawiały, że nie był tak oschły, jak sam siebie przedstawiał. Potrafił łączyć powagę z wesołością, przyjemne z pożytecznym. Szczególnie język jego konferencji do sióstr miłosierdzia skrzył się humorem. Pozwalało mu to nawiązać kontakt z tymi prostymi, wiejskimi dziewczętami. W przemówieniach do misjonarzy posługiwał się żywą gestykulacją, podnosił lub ściszał głos stosownie do wymagań ludowej retoryki. To wszystko sprawiało, że w obu Zgromadzeniach chętnie słuchano jego wypowiedzi bogatych w wiedzę i tryskających humorem. Potwierdzają to liczne anegdoty i żarty dyskretnie ośmieszające naiwność niedoświadczonych, wygłaszających napuszone przemówienia, czy popisujących się pobożnością. Nie naruszało to jednak nigdy miłości bliźniego.

Uczestniczenia w spotkaniach wspólnotowych, w czasie których Wincenty przemawiał, stawało się prawdziwym świętem. Każde jego słowo tchnęło praktyczną mądrością i autorytetem. Wzbudzało zachwyt. Byłoby to niemożliwe bez przepełniającej go radości ducha, bez jego talentu humorysty.

Ta radość nie stawała się jednak nieobliczalną wesołkowatością ani komediantstwem; nie poddawał się okolicznościom, skłaniającym do frywolności lub dziecinnej uciechy. Była to radość dojrzałego chrześcijanina, żyjącego wiarą i miłością, który potrafi się cieszyć, że jest uczestnikiem cierpień Chrystusa.

Przerwa: Zastanów się: Czy jestem człowiekiem radosnym? Skąd czerpię swoją radość? Czy jestem wesołkowaty czy autentycznie radosny?

Słowa Wincentego

Święty Wincenty, jako kierownik duchowy św. Ludwiki de Marillac, przeżywał jej smutek powodowany sytuacją osobistą i rodzinną. Starał się przywrócić jej pokój ducha. Wskazywał na konieczność całkowitego zaufania Bogu i na konieczność życia Jego miłością. Mówił jej: „Bóg chce, abyśmy przychodzili do niego drogą miłości”. Kiedy dręczyły ją pokusy zniechęcenia i apatii, radził jej: „Zachowaj radość. Uczcij w ten sposób radość naszego Pana i Jego świętej Matki”. Jego zdaniem, wiadomości przekazywane przez Ewangelię stwierdzają, że Jezus i Maryja umieli przeżywać radość.

Wincenty nie będąc człowiekiem wesołkowatym wyraźnie zwracał uwagę na umiejętność łączenia radości z powagą. Tak napisał o tym w Regułach Zgromadzenia Misji: „W codziennych rozmowach i rekreacjach będziemy w ten sposób łączyli powściągliwość z wesołością, byśmy zawsze, o ile to możliwe, godzili pożytek z przyjemnością, a wszystkim przyświecali naszym dobrym przykładem”.

Gwarancję pełnego szczęścia, a więc prawdziwej radości widział w możliwości uczestniczenia w posłannictwie Chrystusa. „Nie możemy zapewnić sobie szczęścia wiecznego inaczej, jak tylko przez wytrwałe służenie ubogim. Pozostajemy wtedy w objęciach Opatrzności, możemy wyrzekać się siebie i postępować za Jezusem”.

Refleksja

Prawdziwa radość płynie z doświadczenia autentycznej miłości Boga. Takie doświadczenie miał Wincenty a Paulo. Dzięki temu zdołał on w każdych okolicznościach życia zdawać się na Bożą opatrzność. Przyjmował on z radością także trudne momenty i wydarzenia. Całą swoją ufność pokładał w Panu. To mu dawało siły do podejmowania kolejnych inicjatyw. Jego żartobliwość w mówieniu była uzewnętrznieniem jego wewnętrznej radości ducha. Z pewnością miało na to wpływ głęboko przeżywane szczęście, płynące z faktu służenia samemu Bogu w ludziach ubogich. Spełniał on w końcu posłannictwo samego Chrystusa, jak więc mógłby nie być przepelniony radością.

Pytania do refleksji

◇ Zastanów się przez chwilę czy czujesz się kochany przez Boga? Czy wierzysz w jego troskliwą miłość do ciebie? Czy jesteś w stanie przyjąć, że Bóg kocha cię tak mocno, że postanowił za ciebie umrzeć? Czy budzi to w tobie radość?

◇ Czy coś może dawać większą radość niż świadomość, że Pan kocha cię takiego jakim jesteś? Że w swojej miłości nie stawia warunków i pozostawia ci zupełną wolność w tym względzie?

◇ Czy odnajdujesz w sobie tę Bożą radość? Pełną ufności nadzieję pokładaną w Bogu? Czy masz w sobie siłę, aby z radością przyjmować każdy nowy dzień? By z radością świadczyć, że jesteś umiłowany przez twego Stwórcę? Czy tą radością potrafiłbyś zafascynować innych, swoich rówieśników? Czy ta radość towarzyszy każdemu twojemu działaniu?

◇ Przypomnij sobie chwile trudne w twoim życiu. Wydarzenia, sytuacje, osoby z nimi związane. Co czułeś? Czy znalazło się tam choć trochę miejsca na radość, z tego że poprzez swój ból uczestniczysz w męce samego Chrystusa, naszego Pana? Że poprzez swoje cierpienie możesz upodabniać się do Maryi, Matki Jezusa? Czy podczas tych trudnych momentów pomyślałeś, że Pan cię wciąż prowadzi? Że jest z tobą zawsze? Czy zrodziła się wtedy radość w twoim sercu, że Bóg cię nie opuszcza nigdy i kocha bez końca?

◇ Pomyśl jeszcze raz o nieskończonej miłości Boga do Ciebie. Zachwyć się tą tajemnicą. Spróbuj teraz razem z Maryją pomodlić się tymi słowami: „Raduj się duch mój w Bogu, Zbawcy moim” (Łk 1, 47).

Słowo Boże

„Radujcie się zawsze w Panu, jeszcze raz powtarzam: radujcie się! [...] Pan jest blisko! O nic się już nie martwcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganiu z dziękczynieniem. A pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie.” (Flp 4, 4 – 7)

Pomedytuj przez chwilę nad usłyszanym tekstem z Listu św. Pawła do Filipian.

Modlitwa końcowa:

Panie Jezu, pozwól mi zawsze, w każdej sytuacji, czuć, że Ty jesteś blisko. Twoja obecność niech będzie moją prawdziwą radością. A jeżeli cokolwiek będzie mi przeszkadzać Ciebie dostrzec, Ty sam strzeż mojego serca. Weź je w swoje dłonie i zawsze mocno trzymaj, abym ja był Twoją radością, a Ty moją na wieki. Amen.